

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 95.324 van 11 mei 2001
in de zaak A. 98.800/X-9980.**

In zake : Antoine DE BUSSCHERE,
die woonplaats kiest bij
Advocaten R. VAN GOMPEL en M. HUYGAERTS,
kantoor houdende te 2360 OUD-TURNHOUT,
Dorp 8

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van OOST-VLAANDEREN.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Antoine DE BUSSCHERE op 27 december 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 29 juni 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij hem de vergunning wordt geweigerd tot wijziging van de verkavelingsvergunning verleend op 30 december 1965 voor een grond gelegen aan de Middeweg te Knesselare (Ursel), kadastraal bekend sectie C, nrs. 734a, 729a, 735ex, 736a, 737a/ex en 714b;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 29 maart 2001
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 april
2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. HUYGAERTS, die verschijnt voor verzoeker, en van Bestuurssecretaris M.-A. DE GEEST, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ursel, thans de gemeente Knesselare, op 30 december 1965 vergunning heeft verleend voor het verkavelen van een grond gelegen te Knesselare (Ursel) aan de Middeweg in 17 loten; dat verzoeker eigenaar is van het lot 11 van deze verkaveling; dat verzoeker op 22 november 1999 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare een aanvraag heeft ingediend tot wijziging van voormelde verkavelingsvergunning wat betreft artikel 4 van de stedenbouwkundige voorschriften met name het brengen van de totale bouwoppervlakte voor dienstgebouwen in de strook voor koeren en hovingen op een maximum van 1/4 in plaats van de voorziene 1/5 evenals het wijzigen van de dakvorm van een plat dak in een lichthellend dak met een helling van maximum 25% en de hoogte van de grondpas tot aan de bovenkant van de kroonlijst op 3m 50 in plaats van de voorziene 3 m; dat verzoeker op het betrokken perceel in de zone voor koeren en hovingen zonder over de vereiste vergunning te beschikken een loods van 13,5 m op 16 m met een kroonlijsthoogte van 3,5 m heeft opgericht waarin een werkplaats voor landbouwmachines is ondergebracht, dit achter een garage van 5 m op 8 m; dat de oppervlakte van de strook voor koeren en hovingen

circa 800 m² bedraagt, waarvan 256 m² door voormelde "dienstgebouwen" wordt ingenomen; dat wat de wederrechtelijk opgerichte loods betreft blijkt dat verzoeker bij vonnis van 10 maart 1998 van de rechtbank van eerste aanleg te Gent werd veroordeeld tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, en dat dit vonnis werd bevestigd bij een arrest van 24 maart 2000 van het Hof van beroep te Gent; dat verzoeker tegen dit arrest een voorziening in Cassatie heeft ingesteld; dat deze zaak thans nog hangende is; dat de gemachtigde ambtenaar op 7 april 2000 een ongunstig advies heeft uitgebracht waarin hij, wat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening betreft, overweegt wat volgt :

- "- Overwegende dat de intenties van de aanvrager niet blijken uit het dossier;
- Gelet op het landelijk en residentieel karakter van de omgeving;
- overwegende de vrij grote oppervlakte van lot 11 en de strook voor koeren en hovingen;
- overwegende dat het toelaten van een bebouwde oppervlakte van 1/4 in deze strook voor koeren en hovingen zou leiden tot een overbezetting op dit perceel",

en als "algemene conclusie" stelt : "de aanvraag leidt tot een overbezetting op het terrein en verstoort het landelijk en residentieel karakter van de verkaveling"; dat het college van burgemeester en schepenen bij besluit van 17 april 2000 de gevraagde vergunning heeft geweigerd; dat verzoeker op 5 mei 2000 beroep heeft ingesteld bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen tegen deze weigeringsbeslissing; dat de bestendige deputatie bij het bestreden besluit van 29 juni 2000 het beroep heeft verworpen; dat dit besluit is gemotiveerd als volgt :

"Overwegende dat de aanvraag strekt tot het wijzigen van de bestaande verkavelingsvergunning van 30 december 1965, dit met betrekking tot lot 11; dat met de verkavelingswijziging de regularisatie beoogd wordt van wederrechtelijk uitgevoerde werken,

die strijdig zijn met de bestaande verkavelingsvergunning;

dat deze werken betrekking hebben op de woning-bijgebouwen (de garage en de werkplaats) die in de zone voor koeren en hovingen werden opgetrokken;

dat de verkavelingswijziging beoogt om een bouwoppervlakte van bijgebouwen toe te laten tot maximaal 25 % van de totale oppervlakte van de strook voor koeren en hovingen;

dat tevens een afwijking van de dakvorm (licht hellende dakvorm van max. 25 %).

Overwegende dat de oppervlakte der bijgebouwen ongeveer 250 m² bedraagt en dat de oppervlakte van de strook voorzien voor koeren en hovingen nagenoeg 800 m² bedraagt;

dat de bezetting van de strook voor koeren en hovingen ongeveer 32 % bedraagt en dus meer dan de aangevraagde 25 %;

dat bij navraag op de technische dienst van de gemeente Knesselare blijkt dat de aanvrager de garage zou slopen om de bezetting van het perceel tot het minimum te beperken (enkel de werkplaats zou behouden blijven);

dat onderhavige verkavelingswijziging wordt gevraagd om een bouwovertreiding te kunnen regulariseren;

dat op te merken valt dat zelfs de te regulariseren toestand afwijkt van de nieuwe stedenbouwkundige voorschriften;

dat de administratieve overheid, uit een oogpunt van plaatselijke aanleg, volkomen vrij oordeelt over de wijzigingen, die moeten worden aangebracht in de bepalingen van een verkavelingsvergunning met betrekking tot de gebouwen, zolang die gebouwen nog niet zijn opgericht;

dat zij haar beoordelingsbevoegdheid niet meer met evenveel vrijheid kan uitoefenen wanneer die gebouwen reeds tot stand zijn gebracht en zij aldus voor een voldongen feit is geplaatst;

dat de wijziging van een verkavelingsvergunning die zulk een voldongen feit bekrachtigt, dan ook slechts uitzondering kan zijn en zich door gewichtige en ernstige redenen moet laten verantwoorden;

dat tegelijk moet worden aangegeven waarom de redenen van goede plaatselijke aanleg waardoor de bepalingen van de verkavelingsvergunning verantwoord waren niet langer deugdelijk zijn en waarom het met schending van die bepalingen voltrokken feit beter dan deze laatste met die goede plaatselijke aanleg overeenkomt (...);

Overwegende dat de werkplaats over een diepte van ongeveer 1 m buiten de verkaveling valt en in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied is gelegen van het bij koninklijk besluit van 24 maart 1978 vastgesteld gewestplan Eeklo-Aalter;

dat volgens artikel 11.4.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972, betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, bepaald wordt dat de agrarische gebieden bestemd zijn voor de landbouw in de ruime zin, waar behoudens bijzondere bepalingen enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven toelaatbaar zijn;

dat volgens artikel 15.4.6.1 van voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972 bepaald wordt dat de landschappelijke waardevolle gebieden deze zijn waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen en dat in deze gebieden alle handelingen en werken mogen worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen;

dat de werkplaats strijdig is met deze bestemming;

dat onderhavige aanvraag de goede ruimtelijke aanleg in het gedrang brengt;

Overwegende dat de wederrechtelijk uitgevoerde bouwwerken (tesamen met de wederrechtelijk uitgevoerde boogloods op de achterliggende weide) werden geverbaliseerd en dat op 10 maart 1998 door de rechtbank van eerste aanleg het herstel in de oorspronkelijke toestand werd bevolen;

dat aldus de procedure tot sanctioneren van de bouwovertreiding, conform artikel 149 en volgende van hogergenoemd decreet van 18 mei 1999 werd ingezet;

dat het thans verlenen van een vergunning dit wettelijk beteugelingssysteem zou doorkruisen";

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de

middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kortgeding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2 opgelegde voorwaarde betreft, verzoeker laat gelden wat volgt :

"De bestreden bestuursakte heeft voor verzoeker uiterst dramatische gevolgen gezien zijn broodwinning en deze van zijn gezin daardoor volledig en onherroepelijk verloren gaat.

Van het bedrijf van verzoeker leven vier gezinnen, dit van hemzelf en dit van zijn drie werknemers. Zijn werknemers zal hij moeten ontslaan en opzegvergoeding betalen. Zelf zal hij werk moeten zoeken en is hij niet gerechtigd op werkloosheidsvergoeding. Bovendien zijn al zijn financiële middelen geïnvesteerd in de landbouwmachines en de apparatuur om deze te herstellen.

Voor verzoeker zal er niets opzitten dan onmiddellijk het faillissement aan te vragen. Daar hij zijn activiteit niet in het kader van een vennootschap uitoefent, maar als eenmanszaak, zal hij 30 jaar lang aangesproken kunnen worden voor het passief van zijn bedrijf";

dat verzoeker voorts, wat betreft zijn belang, uiteenzet wat volgt :

"Zijn belang bestaat erin dat hij hierdoor zijn beroepsactiviteit niet langer zal kunnen uitoefenen en zijn bedrijf volledig verloren gaat.

Nu de bestreden bestuursakte de bouwvergunning weigerde, is de uitbating van verzoekende partij volledig illegaal en wordt haar broodwinning ontnomen";

Overwegende dat uit de gegevens van de zaak én uit de uiteenzetting van verzoeker betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat het bestreden besluit hem kan berokkenen, blijkt dat de wijziging van de verkavelingsvergunning er uitsluitend op is gericht de regularisatie van wederrechtelijk opgerichte bouwwerken mogelijk te maken; dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt de wederrechtelijk opgerichte bouwwerken niet "volledig illegaal" zijn geworden ingevolge het bestreden weigeringsbesluit, maar dat zij wederrechtelijk zijn omdat zij werden opgericht zonder daarvoor over de door artikel 42, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 -thans artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening- vereiste voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning te beschikken; dat de verwerende partij terecht betoogt dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zijn rechtstreekse oorzaak vindt, niet in het bestreden weigeringsbesluit, maar in het eigengereid handelen van verzoeker zelf; dat zodanig nadeel niet kan worden aangenomen; dat verzoekers uiteenzetting geen gegevens bevat waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen nadeel kan berokkenen zoals bedoeld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen;

dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf mei tweeduizendeen, door :

de H. J. BOVIN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. TRUYENS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.